

at komme til at røbe mindste Sindsbevægelse. — Og han var dog den Dag idag hendes kæreste Ven, og den eneste fremmede Mand, hun havde kysset!

Dette ulyksalige Kys! . . . Mon han endnu tænkte paa hende? Og i saa Fald: med hvilke Tanker? Hun havde ofte gjort sig dette Spørgsmaal, naar hun i sine søvnløse Nætter laa med Haanden under Nakken og drømte vaagen . . . ikke længer om, hvordan Fremtiden skulde blive, men om, hvordan den kunde være bleven, dersom . . . ja, dersom hun selv og saa meget andet i Verden havde været anderledes.

Hun var nu fuldt ud fortrolig med den Tanke, at hun aldrig vilde blive gift. Hun var jo, Gud ske Lov, ogsaa snart en gammel Jomfru, som ikke længer blev ført i Fristelse. — »Og dog blev jeg ikke skabt til Nonne hverken af Sind eller Skind,« sagde hun ofte til sig selv. Aldrig holdt hun op med at misunde selv de ulykkeligste af sine gifte Veninder, fordi de kunde slaa Armene om en Mands Hals og glemme sig selv og al Livets Jammer i et bedøvende Favntag. Hun havde forleden mødt Kitty Munck, der nylig havde ladet sig skille fra sin tredje Mand for at gifte sig med en ung Lægekandidat paa Rigshospitalet. De fulgtes lidt hen ad Gaden, og Kitty havde aabnet sit Hjerte for hende og paa sin